

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členiek senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci navrhovateľa: **M. T., S.**, so sídlom B., zastúpeného *Mgr. P. Ď.*, advokátom a konateľom spoločnosti A. proti odporcovi **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu č. RP/37/2009 z 8. septem-bra 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. RP/37/2009 z 8. septem-bra 2009, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom **n e p r i z n á v a** náhradu trov konania.

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky **66 € do 15 dní** odo dňa právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa opravným prostriedkom, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 26. októbra 2009, domáhal postupom podľa ustanovení § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) preskúmania zákonnosti rozhodnutia odporcu č. RP/37/2009 z 8. septembra 2009.

Uvedeným rozhodnutím odporca rozhodol, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 19 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“) tým, že dňa 21. mája 2009 o cca 19,30 hod. odvysielal v rámci programu N. príspevok **D. O. Š.**, ktorý spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasiahol do práva na ochranu mena a práva na zachovanie osobnej cti a dobrej povesti v ňom zobrazeného vysokoškolského pedagóga, za čo mu uložil podľa ustanovenia § 64 ods. 4 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu - *pokutu*, určenú podľa ustanovenia § 67 ods. 5 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 3500 € so splatnosťou do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

V odôvodnení rozhodnutia odporca uviedol, že predmetný príspevok informoval o X. pedagógovi F. C. a P. T. v B., ktorý bol obžalovaný v súvislosti s údajným sexuálnym obťažovaním svojich Š.. V príspevku odznelo, že začiatkom roka 2006 tajne zamkol svoj kabinet, v ktorom bol s jednou z týchto žien a podľa jej slov jej násilne nadvihol vrchné oblečenie, zvalil ju na fotelku a začal jej obchytkávať a bozkávať prsia a krk. Z obsahu príspevku vyplynulo, že tento muž už bol v roku 2006 za sexuálne obťažovanie svojej študentky Špeciálnym súdom v Pezinku odsúdený a pred súdom sa priznal. V príspevku bolo prezentované vyjadrenie poškodenej študentky, vyjadrenie ďalšej študentky, ktorá mala byť tiež obeťou, vyjadrenie prokurátorky, aj obžalovaného. V príspevku došlo k zverejneniu informácií o osobe obžalovaného vysokoškolského pedagóga, vrátane obrazových záberov jeho osoby, čím mohol byť pre verejnosť blízku jeho osobe jasne identifikovateľný. Ako kľúčovú Rada skúmala otázku, či je možné samotné zverejnenie predmetných informácií a obrazových záznamov považovať za zásah do základných práv a slobôd v príspevku prezentovanej osoby, a to práva na ochranu mena a práva na zachovanie osobnej cti a dobrej povesti, v miere v akej to predpokladá ustanovenie § 19 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.. Vychádzajúc z čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 26

Ústavy Slovenskej republiky, sloboda prejavu nemá absolútny charakter a možno ju obmedziť za splnenia troch podmienok: obmedzenie musí vyplývať zo zákona, musí byť nevyhnutné v demokratickej spoločnosti a musí sledovať legitímny cieľ, pričom obmedzenie slobody prejavu je možné z dôvodu ochrany verejného záujmu, ako aj ochrany individuálnych záujmov. V tejto súvislosti je potrebné rozlišovať medzi neoprávneným zásahom do osobnostných práv a oprávnenou kritikou. Rozdiel je v miere pravdivosti, vecnosti, objektívnosti a v ciele, ktorý je konkrétnym prejavom sledovaný. Nemožno priznať právo na ochranu občanovi, ktorý konal protispoločensky a zverejnenie takýchto skutočností je oprávnenou kritikou. Aj zverejnenie oprávnenej kritiky vyžaduje jej primeranosť v obsahu aj forme. Podľa názoru Rady, zverejnenie osobných údajov a obrazových záznamov o osobách v niektorom zo štádií trestného konania, ak sú podložené relevantnými skutočnosťami, rešpektujú prezumpciu nevinu a sú primerané obsahom i formou, nemožno považovať za nezákonný zásah do práva na ochranu mena, osobnej cti a dobrej povesti dotknutej osoby. Posudzujúc obsah príspevku z tohto hľadiska Rada v súvislosti s požiadavkou zachovania zásady prezumpcie nevinu vyhodnotila ako problematické vyjadrenie redaktora, že „...Začiatkom roka 2006 tajne zamkol svoj kabinet, v ktorom bol s jednou z týchto žien...“, ako aj samotný názov príspevku, čím bol obvinený explicitne označený za páchatel'a uvedeného skutku, hoci vec ešte nebola právoplatne skončená. Znamená to neoprávnený zásah do práva na ochranu mena, osobnej cti a dobrej povesti dotknutého vysokoškolského pedagóga v rozpore s ust. § 19 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z..

U právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť pre správny delikt), čo platí aj v prípade zákona č. 308/2000 Z. z.. Okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu zákona, môžu byť zohľadnené pri ukladaní druhu sankcie, ale nie sú dôvodom na zastavenie správneho konania. Rada preto rozhodla o uložení sankcie podľa ustanovenia § 64 ods. 2 prvá veta zákona č. 308/2000 Z. z., keďže účastník sa porušenia § 19 ods. 1 tohto zákona dopustil už v minulosti, pričom pri určovaní jej výšky vzala do úvahy najmä závažnosť správneho deliktu, rozsah a dosah vysielania, mieru zavinenia a následky porušenia povinnosti.

Vo včas podanom opravnom prostriedku podľa § 2501 a nasl. OSP, doručenom najvyššiemu súdu dňa 26. októbra 2009 (rozhodnutie bolo navrhovateľovi doručené dňa

07.10.2009) proti hore uvedenému rozhodnutiu navrhovateľ predovšetkým namietal, že vydaním napadnutého rozhodnutia došlo k porušeniu práv odvolateľa garantovaných Ústavou SR, najmä práva na súdnu a inú právnu ochranu. Postupom správneho orgánu mu bola odňatá možnosť konať pred správnym orgánom. Ďalej namietal, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo zo skutkového stavu, ktorý je v rozpore s obsahom spisu a je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a neúplnosť spisov. Konanie správneho orgánu, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodnutia, trpí vadami, ktoré mali vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Správny orgán napriek doručeniu vyjadrenia účastníka konania sa s tvrdeniami a návrhmi účastníka konania v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal. Tým, že správny orgán nevzal do úvahy a nevysporiadal sa s obsahom vyjadrenia účastníka, sám znemožnil vydanie správneho, správne odôvodneného a zákonného rozhodnutia. Toto porušenie procesných práv účastníka považuje navrhovateľ za natoľko závažné, že napriek skutočnosti, že sa nejedná o jediný dôvod, pre ktorý je rozhodnutie v rozpore so zákonom, k ostatným dôvodom sa vyjadří v ďalšom konaní po zrušení predmetného rozhodnutia.

Z uvedených dôvodov navrhovateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že odvolateľovi prizná náhradu trov odvolacieho konania.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku uviedol, že listom č. 2924/2009 z 15. júla 2009 oznámil navrhovateľovi začatie správneho konania vo veci možného porušenia § 19 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že dňa 21. mája 2009 o cca 19:30 hod. odvysielal v rámci programu N. príspevok D. O. Š. a 23. mája 2009 o cca 19:30 v rámci programu N. príspevok A. S. Š. Z., ktoré mohli spôsobom spracovania a svojím obsahom zasiahnuť do základných práv a slobôd v nich zobrazeného vysokoškolského pedagóga. Zároveň vyzval navrhovateľa, aby sa k predmetu správneho konania a k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní vyjadril v lehote do 10 dní odo dňa doručenia tohto oznámenia. Nakoľko sa navrhovateľ v uvedenej lehote k podkladom pre rozhodnutie nevyjadril, odporca ho listom č. 3402/2009 zo dňa 20. augusta 2009 opätovne vyzval, aby sa vyjadril v lehote do 5 dní odo dňa doručenia opätovnej výzvy. Lehota na vyjadrenie uplynula dňa 31. augusta 2009. Vyjadrenie navrhovateľa bolo Rade doručené dňa 04. septembra 2009 a tvorí súčasť administratívneho spisu správneho konania č. 215-Pgo/O-2924/2009. Rada sa so skutkovým stavom veci, vrátane predmetného vyjadrenia navrhovateľa, oboznámila a vo veci rozhodla dňa 08. septembra 2009. V písomnom

vyhotovení rozhodnutia však odporca na str. 2 nesprávne uviedol, že navrhovateľ napriek opätovnej výzve nevyužil svoje procesné práva podľa príslušných ustanovení zákona č. 71/1967 Zb., hoci navrhovateľ sa k predmetu správneho konania a k podkladom pre rozhodnutie vyjadril, i keď po uplynutí lehoty určenej na vyjadrenie správnym orgánom. S argumentmi navrhovateľa sa Rada na svojom zasadnutí dňa 08.09.2009 oboznámila a vysporiadala, avšak táto skutočnosť sa do odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nepremietla. Z ustanovenia § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. vyplýva, že v konaní podľa tohto zákona je použitie autoremedúry podľa § 57 ods. 1 zákona o správnom konaní vylúčené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej v texte rozhodnutia len „najvyšší súd“) ako súd vecne príslušný (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z.) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a to v rozsahu námietok navrhovateľa obsiahnutých v podanom opravnom prostriedku a po prejednaní veci na ústnom pojednávaní (§ 250q ods.1 O.s.p.) dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP, pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Úlohou najvyššieho súdu v posudzovanej veci bolo postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a horeoznačeného rozhodnutia odporcu, ktorým rozhodol, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 19 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 21. mája 2009 o cca 19,30 hod. odvysielal v rámci programu N. príspevok **D. O. Š.**, ktorý spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasiahol do práva na ochranu mena a práva na zachovanie osobnej cti a dobrej povesti v ňom zobrazeného vysokoškolského pedagóga, za čo mu uložil podľa ustanovenia § 64 ods. 4 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa

ustanovenia § 67 ods. 5 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 3500 € so splatnosťou do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom v čase, keď sa skutok stal (ďalej len zákon č. 308/2000 Z. z.), programová služba a všetky jej zložky nesmú spôsobom svojho spracovania, svojim obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 67 ods. 5 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby od 3319 € do 165 969 €, ak vysielala programy a iné zložky programovej služby, ktorých obsah je v rozpore s povinnosťami podľa § 19.

Súd sa oboznámil s obsahom pripojeného administratívneho spisu č. 215-PgO/0-2924/2009, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov založených v spise, z ktorých je zrejmé, že v prejednávanej veci skutkový stav sporný nebol. Vo veci nariadil pojednávanie, na ktorom vypočul zástupcov účastníkov konania. Navrhovateľ v správnom konaní, ani v konaní pred súdom nepoprel odvysielanie horeuvedeného príspevku, ani jeho obsah a znenie.

Navrhovateľ v opravnom prostriedku namietal, že v konaní pred správnym orgánom, v ktorom mu bola odňatá možnosť konať, bolo vydané rozhodnutie, ktoré nie je v súlade so zákonom, nevychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci a je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov, nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Tento jeho záver vyvodzuje zo skutočnosti, že odporca v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že účastník konania (t. j. navrhovateľ) ani napriek opakovanej výzve nevyužil v správnom konaní svoje procesné práva podľa príslušných ustanovení zákona č. 71/1967 Zb., hoci navrhovateľ sa k podkladom

pre rozhodnutie v správnom konaní č. 215-PgO/O-2924/2009 vyjadril písomným podaním zo dňa 03. septembra 2009, ktoré bolo odporcovi doručené 04. septembra 2009 a je súčasťou administratívneho spisu. I keď toto vyjadrenie bolo Rade predložené oneskorene (Radou stanovená lehota na vyjadrenie v opakovanej výzve uplynula dňa 31. augusta 2009), Rada ho mala k dispozícii na svojom zasadnutí dňa 08. septembra 2009, kedy rozhodla aj o uložení sankcie. Súd sa stotožnil s obranou odporcu, že išlo o zrejmu nesprávnosť v písomnom vyhotovení rozhodnutia, pokiaľ je v ňom uvedené, že navrhovateľ nevyužil svoje procesné právo vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie a že táto skutočnosť nemala za následok nezákonnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, ako tvrdí navrhovateľ. Vydané rozhodnutie podľa názoru súdu vychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci, obsahuje predpísané náležitosti, je zrozumiteľné a obsahuje dostatok dôvodov, aby mohlo byť preskúmané súdom. Súd bol však pri preskúvaní napadnutého rozhodnutia odporcu viazaný rozsahom dôvodov uvedených v opravnom prostriedku, v ktorom navrhovateľ iné námietky neuplatnil.

Aj výšku uloženej pokuty 3500 € považuje senát najvyššieho súdu za náležité zdôvodnenú. Sankcia bola uložená v dolnej hranici zákonného rozpätia, pričom je súdu z jeho rozhodovacej činnosti známy aj iný prípad, keď navrhovateľ bol sankcionovaný rovnako za porušenie povinnosti vyplývajúcej jej z ustanovenia § 19 zákona č. 308/2000 Z. z., a preto dospel k záveru, že je potrebné v súlade s § 250q ods. 2 OSP napadnuté rozhodnutie odporcu v celom rozsahu potvrdiť.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože navrhovateľ nemal v konaní úspech a odporca na ich náhradu nemá zákonný nárok.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok vo výške 66 € rozhodol súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, z dôvodu ktorého vyplýva, že poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný. Výška poplatku bola určená podľa položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb..

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. júna 2010

JUDr. Zuzana Ďurišová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská